# Δολοφονίες ζώων (Ευγένιος Αρανίτσης)

**Categories :** ΚΟΙΝΩΝΙΑ

**Date :** 15 Ιανουαρίου, 2006

Ο εθισμός στο θάνατο....

Η ένταση που προκαλείται μεταξύ των δύο αυτών αγαθών, της ελευθεροτυπίας και της προστασίας του καταναλωτή της πληροφόρησης απ' τους οχετούς της φρίκης, υποχωρεί με τον πιο μουλωχτό τρόπο εκεί όπου υπογράφεται η ανακωχή ανάμεσα στο μάτι και στον θάνατο. Μιλάω για τηλεοπτικό θάνατο. Ηδη, το βλέμμα έχει εθιστεί σε live αναμεταδόσεις θανάσιμων τροχαίων ατυχημάτων, δολοφονιών, αυτοκτονιών, πνιγμών, διαμελισμών και απανθρακώσεων. Αν η κάμερα «δείχνει το θάνατο επί το έργον», όπως έλεγε ο Κοκτό μιλώντας μεταφορικά, τώρα τον δείχνει στην κυριολεξία. Σε σκοτώνουν on camera.

Εδώ που τα λέμε, σε σκοτώνουν ακριβώς επειδή η κάμερα πρέπει αδιάκοπα να λειτουργεί σαν αυτό το αδηφάγο, το καταβροχθιστικό μάτι που μπαίνει σε θέση κυκλώπειας εξόδου του Κακού από την καθημερινότητα. Το Κακό απορροφάται από γεγονότα που διεγείρονται ειδικά ώστε να δίνεται τροφή στην τηλεοπτική παραίσθηση.

Καθώς το βλέμμα εξοικειώνεται με τους live τηλεοπτικούς θανάτους, ο αντίκτυπος των τελευταίων μειώνεται σταδιακά και, πλέον, το αληθινό αίμα εκλαμβάνεται σαν εφέ, χωρίς να ταράζει κανέναν. Οσο πιο κοινότοπος γίνεται ο τηλεοπτικός θάνατος, τόσο πιο χαλαρή καταλήγει η σχέση του με την εμπειρία του Κακού, που ενσωματώνεται αρχικά στην ανοχή μας και, εν συνεχεία, στην πλήρη απάθεια. Καθώς εξασθενεί η συνάφεια του Κακού με το αίμα, τα σκορπισμένα στην άσφαλτο εντόσθια και τα αποκεφαλισμένα πτώματα, η φρίκη εγκαθίσταται αδρανοποιημένη στη βάση της καινούριας φυσικότητας.

Αν η αφασική οπτική απόλαυση της live φρίκης είναι φρικαλέα η ίδια, πάντως τίποτα δεν μπορεί να της αντισταθεί καθώς το θέαμα του θανάτου πυκνώνει τις επιθέσεις του με πρόσχημα το ρεαλισμό μιας δημοσιογραφικής ενημέρωσης που, ολοφάνερα, δεν είναι πια ούτε ενημέρωση ούτε δημοσιογραφία αλλά μια διασταλμένη στο άπειρο κάλυψη όλων των συμβάντων. Ως τέτοια, διαχειρίζεται υποχρεωτικά την πλήξη μας, τη ρουτίνα του διπλασιασμού της μηδαμινότητας. Μοιραία, αναγκάζεται να ψάχνει πυρετωδώς για ένα σοκ, για κάτι το εξαιρετικά επώδυνο. Ομως αυτό γίνεται και

πάλι, πολύ γρήγορα, ανεκτό, ώστε ο εθισμός επιδεινώνεται. Χρειάζεσαι όλο και περισσότερο αληθινό θάνατο για να σοκάρεις όλο και λιγότερους ανθρώπους.

Τώρα ψάχνουν για θανάτους ζώων. Είναι μόδα. Κι έπειτα, με τα ζώα, δεν χρειάζεται να κρύβεις το πρόσωπο του θύματος. Περιέργως, ο θάνατος του ζώου απελευθερώνει περισσότερη φρίκη απ' ό,τι ο ανθρώπινος. Αυτό δεν είναι ανεξήγητο. Προδίδει κυρίως σε ποιο βαθμό το μάτι έχει εξοικειωθεί με θανάτους ανθρώπων μέσω των κινηματογραφικών αφηγήσεων, στις οποίες, μεταγενεστέρως, το βίντεο προσέδωσε την ψυχρή, εκτυφλωτική διάσταση μιας υπέρμετρης αληθοφάνειας. Απ' αυτές τις αφηγήσεις, οι θάνατοι ζώων είχαν ώς τώρα λογοκριθεί με τακτ, κι έτσι η ευκαιρία να τους εκμεταλλευτεί κανείς προσφέρεται αποκλειστικά απ' την επικαιρότητα. Αληθινοί θάνατοι αληθινών ζώων σε σφαγεία, σε δρόμους, σε σπίτια και σε αλάνες, σπάνε τα ρεκόρ τηλεθέασης.

Η τηλεόραση πρόβαλε μια τέτοια περίπτωση, στις 10 Ιανουαρίου. Εδώ οι άνδρες του περιπολικού σταματούν ένα αυτοκίνητο αναγκάζοντας τους επιβάτες να βγουν με τα χέρια ψηλά, όταν το σκυλάκι της παρέας αρχίζει να χοροπηδάει γαβγίζοντας. Το πυροβολούν στο κεφάλι κατευθείαν και χωρίς τον ελάχιστο δισταγμό.

Ανεξαρτήτως του αν ο αστυνομικός πάτησε τη σκανδάλη για να γλιτώσει ένα σκίσιμο στο παντελόνι του, αλήθεια είναι ότι το σκυλί μόνον επικίνδυνο δεν φαινόταν. Ετσι, ο αποτροπιασμός άγγιξε το κοινό με τη μορφή της καταδίκης μιας πράξης απάνθρωπης. Το κοινό ξεγελάστηκε για μια ακόμη φορά, όπως απαιτεί ο ρόλος του. Διότι η βιωμένη φρίκη δεν πυροδοτήθηκε από την εν ψυχρώ δολοφονία ενός ζώου αλλά από την κτηνώδη ηδονή της οπτικής της αναμετάδοσης.

Οπου συναντάμε μιαν απίστευτα νοσηρή συναίνεση στο πνεύμα του θανάτου. Το βίντεο που πρόβαλλαν τα δελτία παρουσιάζει τη διαδρομή του ζώου από το εσωτερικό του αυτοκινήτου προς το στόμιο της καραμπίνας του αστυνομικού τρεις φορές στη σειρά. Το σκυλάκι φτάνει σε απόσταση ενός μέτρου από τα πόδια του οπλοφόρου κι εκείνος ρίχνει με την κάννη να σημαδεύει το κεφάλι - εκπυρσοκρότηση, θάνατος. Αμεση επανάληψη του βίντεο: δεύτερη έξοδος του σκύλου, δεύτερη εκπυρσοκρότηση, δεύτερος θάνατος. Δεύτερη επανάληψη: τρίτη εκπυρσοκρότηση, τρίτος θάνατος. Λίγο αίμα. Ενα πτώμα ζώου στο έδαφος, σαν χαλάκι πόρτας. Μόνον η τηλεόραση μπορεί να σκοτώσει κάτι που είναι ήδη νεκρό. Η τηλεματική συνείδηση δεν χορταίνει ποτέ.

Το νευραλγικό σημείο εντοπίζεται σ' αυτήν ακριβώς την απερίγραπτα αισχρή χειρονομία της επανάληψης. Η τριπλή έμφαση δείχνει πόσο ριζικά ξένο είναι το τηλεοπτικό σύμπαν προς το αίτημα ενημέρωσης που του χρησιμεύει σαν πρόφαση. Η αλήθεια του ριζώνει στον κορεσμό, στην αποχαύνωση που επιβάλλει η ικανοποιημένη πείνα για το τερατώδες. Ταυτόχρονα, η επανάληψη είναι αυτή που αμβλύνει τη φρίκη

με τη λογική του πληθωρισμού, ώσπου να παραχθεί ένα ουδέτερο αντικείμενο, όμως, ελλείψει τροφής, ο εθισμός του ματιού στη φρίκη καταβροχθίζει εντέλει και το ίδιο το μάτι, όπου συντελέστηκε η βέβηλη ταύτιση ανάμεσα στον πειρασμό να κινηματογραφείς ό,τι κινείται και στον πειρασμό να πυροβολείς ό,τι κινείται. Και ιδού γιατί οι άνθρωποι στο δρόμο κυκλοφορούν έχοντας αντί για μάτια δύο άδειες τρύπες.

(Πηγή : "Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία" 19-1-2003)